

postaláda
társzerzőnk
az olvasó

Verőfény és egész napos eső — igencsak változatos időjárás jellemzi az idei októbert, s talán ebben lelhetjük föl annak okát is, hogy néhány tipikusan októberi témakör még nem kért magának helyet levelezési rovatunkban. Felreértés ne essék, nem hiányoljuk a sáros, csúszós utakról, hidegen maradt lakásokról tudósító leveleket! Sokkal szívesebben közzétennék az idős emberek megbecsüléséről hírt adó sorokat, a társadalmi összefogás példáját bemutató fényképet, a tanulságos kirándulásról szóló tudósítást! Ezeket emeltük ki mai Postaládánkban, s abban bízunk, hogy a hidegebb, esőre forduló idő ezután sem készíttél társzerzőinket „örökzöld” panaszok írására...

Köszönet a körútról

A Brüsszeli körúti öregek napközi otthona lakóinak köszönetét tolmácsolom a Szűcsipari Szövetkezet Tyeresskova szocialista brigádjának, amelynek tagjai bőrkésztyűvel ajándékozták meg az otthon minden lakóját az idős emberek napja alkalmából. A köszöntésben a vendéglátói tisztelet a Dugonics gyógy-

szertár dolgozóit, a Minőségi Cipőgyár Vörös Csillag és Petőfi szocialista brigádjának tagjai látták el. A muzsikát Eke István és Varga György szolgáltatta, a Mérey utcai iskola másodikosai pedig másort adtak az idős emberek szórakoztatására. — írja Pap Gézáne vezető gondozónő.

Sikeres kirándulás

A Szegedi Tanárképző Főiskola szlovák tanszéke a szlovák klub tagjai részvételével október 14-én kirándulást szervezett Tótkomlósról. A résztvevők a tótkomlósi Tájház berendezési tárgyival ismerkedtek meg, majd a Házipari Szövetkezetben a népi mintásszövet, fehérneművárást és készáru-csomagolást látták. A termékekből jelentős mennyiséget exportálnak. Ezután a kirándulók megnézték Koppány János érekes néprajzi gyűjteményt, ahol nemcsak a régi tótkomlósi bútorok, ruhák, háztartási eszközök, hanem a régi mezőgazdasági szerszá-

mok és felszerelések is láthatók, s ez minden résztvevőnek nagy élményt nyújtott.

Este, a tavaly megépült kultúrházban, a könyvtárat, a 430 személyes színháztermet és kiszolgálóhelyiségeket járták végig és a legnagyobb elismeréssel nyilatkoztak ennyi szép és jó látványnak. Az emlékezőes kirándulást a kultúrházban működő Pávákör énekkara és citerazenekara szlovák és magyar dalok előadásával zárta. — írja Komoly Pál szegedi társzerzőnk.

Mindennapi kenyérünk

Ugy szép az élet, ha van min bosszankodni! Nekem van, tehát szép az életem. Mindennapi bosszankodásaim egyik oka: mindennapi kenyérünk. Mivel a családban én vagyok a legráterő ember — no meg én vagyok a „valaki” —, szombatnőnk kötelességem a kenyér beszerzése. Mitől kellemetlen? Pont azt akarom elmondani. Bolond ember, aki fölöslegesen gyalogol, cípekedik távolról, ha a közelben is van bolt. Ezért mindig a legközelebbi üzletből akarom beszerezni a kenyeret. Szombaton délelőtt a pulton mindig pénteki kenyér díszleg. (Hogy melyik üzletben, azt nem árulom el, mert én csak egyszerű vevő vagyok, aztán mit lehet tudni? Tetszerek érteni!)

Szóval ott tartottam, hogy visszamegyek a kenyérért. A péntekit, szombaton! Több oka is van ennek. Egy: délutánra ígértek frisseket, de akkor nekem más dolgom van. Meccsre kell mennem. Másik: van egy előírás, amely szerint a kenyér 72 óráig frissnek tekinthető. Ezek szerint a pénteki kenyér szombaton még egészen ifjú.

Otthon aztán megszegem a mindennapi — pontosabban szlovák másnap — kenyeremet, ami minden, csak nem friss! Sebaj, tesztek egy kísérletet. Az esti tévétorna alkalmával együtt tornázom a kenyérrel. Mert ugye azt mondja a nóta: „ez a kis mozgás, ugye, jólesett, mindenki frissebb, fiatalabb lett”. Hát nem lett. Én még csak-csak, de a kenyér az nem! Most már viszont tudom, hogy hol van a hiba! A pékségben ismerik a rendeleletet, a boltban is, én is ismerem, de a kenyér az nem. Mit lehet itt tenni? Vagy megmagyarázni a kenyérnek, hogy illik neki 72 óráig frissnek lennie vagy úgy sütni, hogy tényleg az maradjon. Az se rossz megoldás, ha a bolt helyesen méri föl az igényeket, és annyit rendel, amennyit aznap elkel. Addig is, amíg valamelyik tanácsomat megfogadják, más boltba megyek kenyérért. Másutt ugyanis már szombaton reggel is lehet friss kenyeret kapni.

Imre Lászlót, a sorok szerzőjét arra kérjük, legközelebb azt is írja meg, hol szerezte élményeit...

Éljen a takarékoság!

„Mi miért és ki kiért van? Eszrevételeim elolvasása után a választ adja meg az olvasó!

Azon szerencsés emberek közé tartozom, akik kertek kaptak Dorozsmán. Az öröm napjait azonban beárnyékolják a felhők: a kertet szeretném bekeríteni. Sodronyra még a sorsolás előtt volt ajánlattevő. A sodrony azonban nem áll meg a levegőben, hanem azt oszlopokra feszített huzalra szokták kötni. Elmegy tehát a boldogságban fürdő ember a TÚZÉP rókusai telepére, ahol

közlök velem, hogy oszlop az nincs.

— Mikor lesz? — kérdelem.

— Megrendeljük.

Ez lehetséges, hiszen egy jó kereskedő, ha kifogyini látszódik az áru, rögtön rendel, sürgét vagy utánajár. A jó kereskedőnek nemcsak el kell adnia, hanem időben be is kell szereznie az árut. Itt, Szegeden immár több mint egy éve tudott dolog, hogy kerteket osztanak ki. Ezek bekerítésére pedig néhány ezer oszlopra is szükségük lesz a tulajdonosoknak.

Szomorúan ballagok ki a telepről, amikor elében vágódik egy erőteljes duzzadó fuvaros.

— Mi kéne, bátyám

— Kerfészoszlop, de nincs.

— Adja csak meg a címét, ha lesz oszlop, megveszem és kiszállítom a kertbe.

Már-már úgy gondolom, hogy egy jótévevel hozott össze a sors, amikor megkérdelem:

— És mennyi lesz a fuvardíj?

— Darabonként 40 forint.

Az ájulás környékez. Kiszámítom. Ez 1600 forint. Az út nem több 5 kilométernél. Időben maximum 3 óra, a visszautat is beleszámítva: 530 forintos órabér.

— Ennyit nem fizetek.

Nincs maguknál díjszabás?

— Képzeld, nincs! Magának pedig sohasem lesz kerítésoszlopa — jelenti ki kategorikusan.

Nemrég, mint boldogtalan háztulajdonosnak, a 40 mázsa téli tüzelőt mázsánként 7 forintért szállították lakásomra, beleszámítva a brikett fel- és lelapátolását is. Ez mindössze 300 forintba került a borralalóval együtt.

Tényleg nincs előírt díjszabásuk a fuvarosoknak? És van-e ellenőrzés egyáltalán? Miért van az, hogy a Volán egy faházat rakodással együtt 100 kilométerre 1900 forintért szállít el? Csak ott van szabott ár?

Apropó! A Volánnal kell az oszlopot kiszállítani! Ha többen összefognánk, talán még kevesebbe kerülne. Csak az a bökkenő, hol van oszlop? Mert Dorozsma két TÚZÉP-telepén nincs egy darab sem.

Éljen tehát a takarékoság és a kereskedelem!

Aki éljente kiált: Zalavári József, a Vág utca 3/B-ből.

Segíteni könnyű...

K. P. olvasónk olyan szépséghibákat gyűjtött csokorba, amelyek fáradtság nélkül elűntethetők.

„Tatarozzák Szegeden a régi épületeket. Ilyenkor sok helyen lekerülnek az utca- és házzsám-táblák, s már nincs, aki azokat visszahelyezze. Ha pedig ezek a táblák a házak tatarozásakor a helyükön maradnak, nem akad olyan ember, aki a festéket lemosná. Pedig egy tiszta, zománczott tábla szebbé teszi az épületet. Elgondolkodtat az is, miért mossák a járdákat esős időben locsolókocsival, sokszor még ott is, ahol az előző órában az utcáseprők ezt már lesöpörték... Szépül városunk, de vannak fekete foltok is. A Ságvári és a Jósika utca elágazásánál van egy háromszögű terület, ezen jelzőtáblák, de egy mé-

ternél magasabb gaz takarásában, s még a letört faágak is odakerülnek.”

Segíteni könnyű — állítják levelükben a Komócsin Zoltán tér 10. számú ház lakói, akik szeptember ötödike, házuk liftjének lezárása óta nem tudják megérteni, miért nem talál az IKV megoldást a lift újraindítására. Az történt, hogy a házfelügyelő felmondott, helyettesítését nem tudta a házkezelőség megoldani, s csak majd, ha az új házfelügyelő munkába áll, indulhat újra a lift. A levelet 33 lakó írta alá, segítségüket kérve. Sajnos, házfelügyelő-toborzásra nincs engedélyünk, így csak a kérés továbbítjuk: segítsen a ház lakói az IKV. De hozzátesszük: ne higgyék olvasónk, hogy ilyen esetekben segíteni könnyű...

Szerintünk sem...

„Október 16-án elmentem a Zöld Sándor utcai Rendelőintézet sebészeti osztályára, mivel a férjem klinikán feküdt, s kaptunk egy papírt, hogy egy pár mankót írassak fel az SZTK-ban. A munkahelyemről elkérkedtem, hogy ezt el tudjam intézni.

Az egyik ajtóra ki volt írva, nagy nyomtatott betűkkel, hogy K—R-ig. Én oda álltam, mivel a férjemet M. Istvánnak hívják. Kijött az asszisztensnő, megmutattam neki a klinikai papírt, mire közölte velem, hogy menjek le a kartonozóba. A kartonozóban kérdezték, hogy a férjem táppénzen van-e. Mondtam, igen, egy hónapja. Azt válaszolták, hogy akkor fent van a karton. Viszszamentem a II. emeletre és vártam.

Kijött az asszisztensnő, megmondta neki, hogy itt van fent a karton, mire közölte, hogy most hozták fel, várjak soromra. Vártam egy darabig, de amikor már mindenki bement előttem (aki utánam jött, az is), megkérdeztem, hogy meddig kell még várnom. Az asszisztensnő behívott, hogy nézzem meg az asztalt, nincs rajta egy karton se, és karton nélkül nem állnak szóba velem.

Megkockáztattam a kérdést, hogy akkor nekem kell-e megkeresnem, erre ki-

küldtek. Már másfél óraja vártam, amikor a másik ajtó meg mertem kockáztatni. (A—J-ig). Ott megtalálták két percen belül a férjem kartonját, és egy perc alatt megírták a beutalót. Mennem a mankóért. Igaz, a férjem a beutalón 147 éves, de mindegy, a valóságban csak 34! Meggyőződésem, hogy a leírt eset nem jellemző, de mégis, az ilyen esetek kapcsán az emberben bizonytalanság támad. Mi a véleményük: jól van ez így? A levelet a véleményét sugallja: írja szerint nincs ez így jól. Szerintünk sem... M. Istvánné (aki egyébként teljes nevét és címét sem hallgatta el) elküldte a rendelvény fotómásolatát is; aszerint férje 1833-ban született, s nem 1946-ban. A tisztelt kort megélt férjnek jó egészséget kívánunk...

Turdeli Sándorné lakásának sötétítőfüggönyeit háromnapos gyors tisztításra adta be a Mérey utcai Patyolatba szeptember 13-án. Rutinosabb Postaláda-olvasók nyilván sejtik: azóta az üzletben, s a vállalat központjában is járt már a leíró, de a függönyök csak nem kerültek még elő. Olvasónknak az az ötlete támadt, hogy most már a Patyolat fizethetne neki. Sőt, a vállalatot a tisztításért előre kifizetett 108 forint sem illeti meg. Szerintünk sem...

Üzenetek, röviden

H. S.-né Ásotthalmon lakó olvasónk bérelt munkásszállító autóbusszok ügyében kérte felvilágosítást. A kocsit első-tétítő függönyeihez ugyanis nem szabad nyúlítani az utasoknak, így mindig félhómalnyban utaznak, s nem lát-nak ki az ablakon. Van-e ilyen rendelet vagy csak a jármű vezetője „bogaras” — kérdi levélírónk. A Volán válaszára nem is kell vár-nunk, efféle rendelet ugyan-is nem lehet, ezt „látatlan-ban” állítjuk.

„Szegedi magyar” jellegű üzenetünk egy kérdés: talán attól tart a levélíró, hogy a kifogásolt jelzőlámpa-rend-szer bosszút áll, azért nem írta meg nevét és címét?

F. Nándornéknak azt tanácsoltuk, ha már szolgálati lakásában fűrdőszobát alakítottak ki — s nem a le-veíró költségére —, ne sajnálja azt a pár forintot a törökzöldtörőért: legfeljebb leszereli, s mint saját tulajdonát, magával viszi, ha abból a lakásból elköltözik.

Csatornaépítés — társadalmi munkában

Városunkban is sokszor tapasztalhatjuk, hogy kisebb-nagyobb közösségek munkaidőjükhöz, társadalmi munkában való részvételükkel, az előzetes költségszámítás alapján, ingatlanonként 17 ezer forintot adtak össze anyagokra. Vállalták azt is a szerződésben, hogy mindenki elvégzi a reá eső munkát. A lakók, családtagok, rokonok augusztus 4-én kezdtek meg a munkát, s szeptember végére fejezték be. Kiásták az utca közepén húzó 130 méter hosszú gerincvezeték aknáját, valamint az öt, egy méter átmérőjű, két és fél méter mély tisztítóaknát. Ezenkívül minden ingatlan elé ástak ellenőrzőaknát, valamint 9 bekötőaknát. A lakók elmondása szerint a csatornaépítéskor mintegy 300—400 köbméter földet mozgattak meg. A szennyvízcsatornát a Vízművek és Fűrdők üzemelteti az elkövetkezendő időben, a tulajdonos a városi tanács lett. A társadalmi munkában közreműködő lakók remélik, hogy a tanács a földes út felújításához majd megfelelő mennyiségű kőhálakkal járul hozzá, aminek lerakásához, elszállításához a lakók újabb társadalmi munkát vállaltak. (Felvételünk a csatornaépítéskor készült.)

1980 tavaszán a lakók társasági szerződést kötö-

tek, s az előzetes költségszámítás alapján, ingatlanonként 17 ezer forintot adtak össze anyagokra. Vállalták azt is a szerződésben, hogy mindenki elvégzi a reá eső munkát. A lakók, családtagok, rokonok augusztus 4-én kezdtek meg a munkát, s szeptember végére fejezték be. Kiásták az utca közepén húzó 130 méter hosszú gerincvezeték aknáját, valamint az öt, egy méter átmérőjű, két és fél méter mély tisztítóaknát. Ezenkívül minden ingatlan elé ástak ellenőrzőaknát, valamint 9 bekötőaknát. A lakók elmondása szerint a csatornaépítéskor mintegy 300—400 köbméter földet mozgattak meg. A szennyvízcsatornát a Vízművek és Fűrdők üzemelteti az elkövetkezendő időben, a tulajdonos a városi tanács lett. A társadalmi munkában közreműködő lakók remélik, hogy a tanács a földes út felújításához majd megfelelő mennyiségű kőhálakkal járul hozzá, aminek lerakásához, elszállításához a lakók újabb társadalmi munkát vállaltak. (Felvételünk a csatornaépítéskor készült.)

O. J.

Az idős emberekért

„A Bartók Béla Művelődési Központban nemrégiben megnyílt az időskorúak klubja, ideiglenes nevén a Belvárosi Klub. A központ igazgatója tájékoztatta a mintegy száz nyugdíjast a klub céljáról, s arról, hogy hazai és külföldi napilapok, folyóiratok állnak rendelkezésükre, van rádió, televízió, s több társasjáték — tehát a művelődési központ a sokféle

igény szolgáltatására törekszik.

A klub megnyitására Kovács János és Fodor Zsóka, a színház művészei, valamint az orvosegyetem citerazenekar tagjai szórakoztatták a nyugdíjasokat.

A klubba mindenkit szeretettel várunk hétfőtől péntekig, délután 2-től 6 óráig.”

Bökényi György

„Nagyon fontos problémájában” ennél „sürgősebben választ” nem adhatunk.

P. Lajos levélét, s a veres örömmel olvastuk, de lapunk inkább képzőművészeti kritikusként írásával, s nem baráti versekkel szokta méltatni egy-egy szegedi alkotó életművét...

Dr. P. A. alaposan tájékozott a sarkkutatás témakör-

ében. A jövő század kontinense című korábbi cikkünkhöz fűzött kiegészítését azonban nem közölhetjük, főként terjedelmi okokból.

A héten több levélíró foglalkozott ismét az autóbussz-kezeléssel. Nekik üzenjük, hogy a közeljövőben a Volán vezetőitől közvetlenül kérünk majd a panaszokra, észrevételekre választ.

Válasz az illetékes

Lovász László igazgató válasza az Egyszerűsítés után bonyolultabb címmel közölt írásra. „A cikkben leírtakat helytállóak. Az utóbbi időben kialakult helytelen gyakorlatot azonnali hatállyal felszámoltattam. A nemzetközi pénztárban és a helyosztó központban levő dolgozókat a végrehajtási utasítás maradjékban betartására utasítottam.”

Lóki Bélától, a MÁV körzeti üzemfőnökétől is érkezett levél: „A vonat utolsó kocsijai valójában messze állnak meg a Nagyállomáson a

kijáratról. Helyjegyes vonatknál ezen ügy igyekeznünk segíteni, hogy a Szegeden elővételben megváltott helyjegyeket az érkező vonat első felébe adjuk ki.

Az olvasó javaslatát a jövőben az adódó lehetőségektől függően alkalmazni fogjuk, a kijelölt megállási rend betartását a vonatszemélyzettel megköveteljük. A magasított peron meghosszabbítására, anyagi lehetőségeink hiányában a közeljövőben nincs lehetőség.”

Összeállította: Pálffy Kálmán